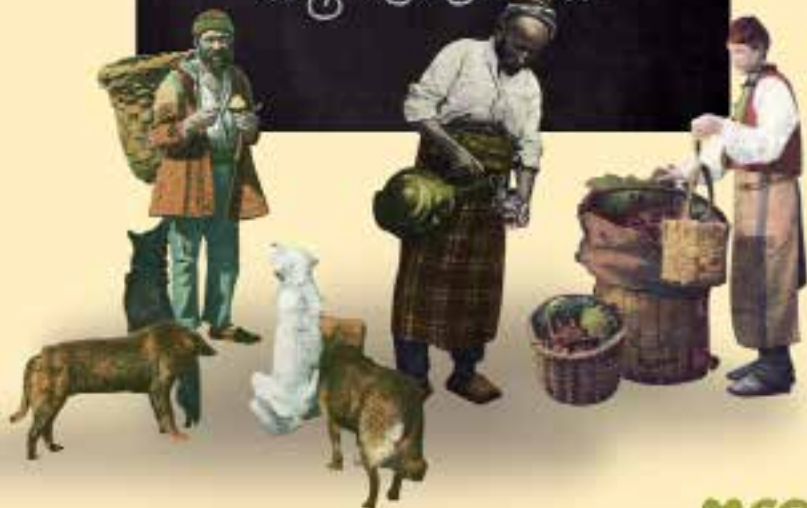


KÖŞE BUCAK İSTANBUL

OSMAN GEMAL
KAYGILI





OSMAN CEMAL KAYGILI

KÖŞE BUCAK
İSTANBUL

Can Miras

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Selis Kitaplar, 2003

Can Yayınları'nda 1. Basım: 2019

2. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoğan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Matsis Matbaa Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi No: 51 Giriş Depo Bölümü

Küçükçekmece-İstanbul

Sertifika No: 40421

ISBN 978-975-07-4011-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

OSMAN CEMAL KAYGILI
KÖŞE BUCAK
İSTANBUL

Yayına hazırlayan
Tahsin Yıldırım

ANLATI



Osman Cemal Kaygılı'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Çingeneler, 2019

OSMAN CEMAL KAYGILI, 1890'da İstanbul'da doğdu. Askerî kâtiplik ve öğretmenlik yaptı. Mahmut Şevket Paşa suikastına adının karışmasından sonra birçok yazarla birlikte sürüldüğü Sinop'ta üç yıl kaldı. Geçimini sağlamak için birçok farklı işte çalışan yazar, 1920'lerde mizah yazarlığıyla tanındı. Sonraki yıllarda *Sabah*, *İkdam*, *Cumhuriyet* gibi gazetelerde köşe yazarlığı yaptı. İstanbul kültürüne dair çeşitli yazı dizileri yayımladı. Roman, öykü, sözlük, deneme gibi farklı türlerde eserler veren ve zengin folklor bilgisinden kuvvet alarak eski İstanbul kenar mahalle hayatını eserlerine başarıyla taşıyan Osman Cemal Kaygılı, 1945'te öldü.

İçindekiler

Sunuş	13
İstanbul Gezintileri	15
Pendik'e Gidin!	19
Yakacak'ın Büyük Bir Kabahati Var	24
Cadı Bostanı mı Cadde Bostanı mı?	28
Bir Muharrir Yatağı: Kadıköy	31
Vapur İskelelerinde Hayat!	37
Marmara'nın Peri Kızları!	42
Üsküdar'a Giderken Aldı da Bir Yağmur!	46
Kızkulesi Park ve Plajı	50
Beylerbeyi: Cuma Günü İstanbul'un En Tenha Yeri	53
Uhreviler Diyarında Geceler... ..	56
Kuzguncuk Tepelerinde Bahar!	60
Çamlıca O Kadar Güzel Bir Mesire ki... ..	64
Koca Beykoz Çayırı Eylül Uykusunda... ..	67
Sirkeci'de Ne Var Ne Yok?	71
Hayal Perdelerinin Geçit Resmi	75
Karagöz'ün Son Günleri	79
Çemberlitaş: Seyyar Satıcıların Merkezi	83
Beyazıt'ta Neler Var?	87

Beyazıt Kulesi	93
Beyazıt'ın Çadırcılar Çarşısı: İstanbul'un En Büyük Bitpazarı	96
Gedikpaşa'da Hayat Nasıl Geçer?	99
Tiryakilerin Eğlence Yeri: Kadırga	106
Langa Bostanlarında	109
Kumkapı'yı Bugünlerde Gördünüz mü?	112
Cinci Meydanı Adam Almıyor!	119
Laleli Apartmanları	123
Eski Aksaray Neydi, Bugünkü Nasıl?	126
Yangın Yerlerinin Gedikli Misafiri!	130
Şehzadebaşı Âlemleri: Ramazan Geceleri	135
Hıdırellez Manileri... ..	138
Çapa ve Şehremini: İstanbul'un En Ucuz Sayfyesi... ..	143
Topkapı, Yazın Adeta Bir Ermeni Sayfyesidir	147
Yedikule'de Tramvay Yarışı!	150
Edirnekapı Nasıl Bir Yerdir?	154
Otuz Türlü Üzüm Yetiştiren Bağlar	162
Rami'de Düven Safaları, Bahçe Eğlenceleri	166
İhmal Edilen Emsalsiz Köylerimiz	170
Kazıklıbağ: Çiftetelli ile Dans Yan Yana	173
Kazlıçeşme	176
Bakırköy'ün Eğer Suyu da İyi Olsaydı	180
Hiç Şekerli Mısır Yediniz mi?	183
İstanbul'un En Güzel Yeri Neresidir: Florya	187
Avcılar'ın Güzel Köyü: Kalitarya	191
Otakçılar Meydanı: Eski İstanbul'un En Safalı Yeri	195
Eyüp Hâlâ O Eyüp, Fakat İnsanları Değişmiş!	200
Kasımpaşa: Otuz Sene Değişmeyen Semt	206

Sütlüce'den Geçtin mi, Sütlü Kahve İçtin mi?	209
Feriköyü Sokakları ve Siyah Çağlayan!	213
Mevlanakapı	217
Eğrikapı: İstanbul'un Tarihi Bir Semti	220
Sulukule'deki Oturanlara Neden Çingene Diyorlar?	224
Balat'ta Gece Hayatı	228
Nevi Şahsına Münhasır Semt...	234
Defterdar ve Ayvansaray'da	237
Balıklı'yı Bu Sene Falcılar Bastı	241
Fener: Haliç'in En Eğlenceli Sahili	244
Hasköy'ün Zevki Sefası Yazındır	247
İstanbul Balıkpazarı'nda Neler Görürsünüz?	251
İstanbul Sokaklarında Akşam Pazarı	255
İstikbalin Şişli'si Karagümrük	259
Çukurbostan'daki Halk Stadyumu	263
Bu Fethiye Meydanı da Meğer Ne Ömür Şeymiş!	266
Sultanselim ile Çarşamba	270
Fatih ve Meşhur Atpazarı	274
Şişhane Karakolu'nda Gece Âlemleri	278
Yüksekkaldırım: Galata'dan Beyoğlu'na Çıkılan İşlek Bir Merdiven	281
Tophane: İstanbul'un En Kalabalık Bekâr Yatağı	285
Cihangir: Yeniden Kurulan Bir Semt	288
Çeşmemeydanı, Azapkapısı	292
Asmalımescit, Tepebaşı ve Civarı	295
Beyoğlu'nun İç Açan Bülbülderesi!	299
Kalyoncukulluğu'nda Neler Var?	302
Âşıklar Mezarlığı Semtinde Hayat	307
Altıntepe'de...	310

Beyoğlu Semtinin Üç Acayip Delisi	313
Yüz Elli Yoğurtçuyu Bir Arada Gördünüz mü?	317
Şişli'nin Yanı Başındaki Köy: Mecidiyeköy	321
Kurtuluş'ta Apukarya Maskaraları... ..	325
Okmeydanı'nda Karargâh Kurup Alayla Kuş Tutan Çocuklar!	328
Eski Beşiktaş, Yeni Beşiktaş!	332
Ortaköy'de Kış Nasıl Geçer?	336
Bahçeköy'de Bir Gün	340
İlle de Sarıyer, Ah Sarıyer!	344
Kemerburgaz'dan Büyükdere'ye	349
Macuncu: İstanbul'un Artık Kaybolan Tipi	354

Sunuş

Cumhuriyet öncesi ve sonrası kültür, edebiyat hayatımızda önemli bir yer tutan Osman Cemal Kaygılı (1890-1945), hayatını maddi sıkıntılarla geçirmiş; bu yüzden birçok sanatçının hayal bile edemeyeceği işlerde çalışmak zorunda kalmış bir yazarımızdır. Çocukluğundan beri çektiği sıkıntı, acı ve kederler sanki soyadında bütün ifadesini bulmuştur. Soyadı Kanunu çıktığında “Kaygısız” soyadını almak isteyen ancak daha önce alındığını duyunca, “Kaygılı olsun, hiç önemi yok,” diyen Osman Cemal hakkında yazılan yazıların ortak noktası onun “dürüst, temiz, samimi bir insan” olduğudur.

Osman Cemal Kaygılı, Ahmet Mithat Efendi'yle başlayıp Hüseyin Rahmi Gürpınar, Ahmet Rasim, Sermet Muhtar Alus gibi yazarlarla devam eden geleneğin çizgisindeyse de onların taklitçisi değil, değerli bir tamamlayıcısı olmuştur. Batı edebiyatına yaslanan estetik ve zevkin dışında kalmış, buna karşın meddah, ortaoyunu, türkü gibi halk sanat ve folkloruna, halk zevkine yakınlık göstermiştir. Bu nedenle zevk ve sanat anlayışı bakımından kendine özgü bir yol tutarak çağdaşlarından ayrılmış bir halk yazarı olan Osman Cemal Kaygılı'nın kullandığı dil, seçtiği kişiler, konular, yaşayış şekilleri kendi yaşamından çıkarılmış motiflerle doludur.

Bir kenar mahalle çocuğu olan Osman Cemal Kaygılı'nın yaşadığı çevreden kopmaması eserlerine bir zenginlik olarak yansımıştır. Halk tabakasından seçilmiş olan kahramanların ruh hallerini derinlemesine tahlil etmeden, onları konuşma ve hareketleriyle veren Osman Cemal, bu tipleri başarıyla işlemiştir.

Haliç çevresi, Kâğıthane, Fatih, Aksaray, Topçular, Bayrampaşa, Lonca, Unkapanı gibi halk yaşayışının iyice belli olduğu bu yerler ve buradaki insanların yaşantıları eserlerinin temel konusudur. Bir Çingene çadırında yaşamaktan, esrarlı ve soğuk havasına rağmen sur dışındaki Kovuk Palas'ta günlerce kalıp eğlenmekten çekinmemiştir. Toplumun en sıradan hatta problemlı tabakalarına inmiş, burada gördüklerinin, daha çok halk hayatının eğlenceli, renkli görüntülerinin tasvirini yapmıştır.

Bir İstanbul yazarı olan Osman Cemal Kaygılı, imparatorluk başkenti İstanbul'a tarihten gelen mirasın yansıması çok kültürlülüğü, folklorik öğeleri, eğlence kültürü, şehir estetiği ve etnik yapı ve dinî inanışlardaki kozmopolit yapıyı, bu yapının sunduğu imkânları *Köse Bucak İstanbul*'da işlemiştir. Bu yazıların yayımlandığı 1930'ların İstanbul'unu; henüz betonlaşmanın başlamadığı yıllardaki bambaşka bir şehrin mahalleleri, mesireleri, suları, surları, bağları bahçeleri, sahillerini ve kültürünü incelikle anlatmıştır. Bugün bırakın yerlerini, adları dahi unutulmuş meşhur lokantaları, eğlence yerlerini, Tophane'deki bekâr evlerini, Beşiktaş'taki kahveleri, pazaryerlerini, apartmanları ve o dönemin ünlülerini adeta filme alır gibi sunmuştur. Kişileri konuştururken onların şivelerini olduğu gibi yazıya aktarmayı tercih etmiş, giderek yok olmakta olan sözlü kültürün öğelerini, semai kahvelerini, tuluatçıları, meddahları, İstanbul'daki bütün şive ve lehçeleri birebir verirken çok iyi tanıdığı İstanbul argosunu da yazılı kültüre geçirmiştir.

Eserin yazımında günümüz imlasına göre hareket edilmiş, anlamı bilinmeyen ya da açıklanma ihtiyacı duyulan kelime, kavram, yer adları açıklamalarla izah edilmiştir.

Kalemini basit halk tabakasının yaşantısına çeviren Osman Cemal Kaygılı'nın edebiyat tarihimiz içinde kendine özgü bir yeri mutlaka almasını temenni ediyoruz.

Tahsin Yıldırım
Çamlıca 9 Ocak 2019

İstanbul Gezintileri

İstanbul'da henüz nasıl bir yer olduğunu, orada nasıl bir hayat geçirildiğini bilmediğiniz öyle semtler var ki, pek çoklarımız buraların ismini bir defa bir ilan dolayısıyla ancak gazete sütunlarında görürüz. Mesela Beyoğlu'nu hemen herkes bilir. Fakat bu herkesin acaba yüzde kaç Kalyoncu'daki bir akşam manzarasını, Dolapdere'deki bir gece âlemini görmüş, seyretmiş, oradaki maruf¹ tipleri tanımıştır?

Gene mesela Kasımpaşa'nın ismini duymayan, o koskoca, gepgeniş maruf semti uzaktan görmeyen yoktur. Lakin asıl Kasımpaşalılardan başka oradaki hayatı, oradaki yaşayışı, oradaki çarşı pazar âlemini, oradaki eğlence yerlerini kim bilir?

Koca Beşiktaş, Üsküdar, Beykoz, Yedikule der geçeriz. Fakat içimizden kaç kişi buraların hakiki bir tablosunu bütün çizgileri, bütün renkleriyle gözü önünde hakkıyla canlandırabilir?

Ara sıra bazı gazete ve mecmualar, sahifelerinde bir yenilik olsun diye Edirnekapi'dan, Topkapı'dan filan şöyle üstünkörü bahsederler. Lakin bu okuyuculara Edirnekapi'yı, Topkapı'yı olduğu gibi göstermek, tanıtmaktan ziyade onların zaten oralara dair bildiklerini, duyduklarını tekrardan ibaret kalır.

İşte bunun için gazetemiz haftada bir-iki gün, İstanbul'un birçok semtlerine, oralardaki gece ve gündüz hayatına, buraların çarşı ve pazarına, buralarda yaşayan kimselere, buraların maruf tiplerine dair gayet canlı, gayet renkli ve resimli yazılar

1. Herkesçe bilinen, tanınan. (Y.N.)

neşredecek, bu suretle İstanbul'da henüz birbirini tanımayan muhtelif semtler ile bu semtlerde oturanları çok yakından birbirlerine tanıştıracaktır.

Bu yazıları İstanbul'u karış karış ve çok iyi bilen, sonra yalnız İstanbul'u değil, memleketin bütün şive ve lehçelerini çok iyi tanıyan Osman Cemal Bey arkadaşımız yazacak ve kendine fotoğraf muhabirimiz refakat edecektir.

Kaarilerimizin¹ hiç şüphesiz tatlı tatlı okuyacakları bu yazılar, İstanbul'un birçok kimselerce az bilinen, az tanınan yerlerine ait olacak ve İstanbul'daki yazılacak semtler bittikten sonra şehir etrafındaki bazı hiç bilinmeyen güzel köylerden de sırayla bahsedilecektir.

Yeniğin
26 Kanunusani (Ocak) 1931

1. Okuyucu. (Y.N.)

KÖŞE BUCAK
İSTANBUL

Pendik'e Gidin!

Yakacık'ta canınız sıkıldı mıydı atlayın eşeklere, Kuru Mesiresi'nin içinden geçerken tutun zeytinlikler arasındaki keçi yollarını... Oooh artık, gel keyfim gel!

Bazı zevk ehli kimseler Yakacık ile Pendik arasındaki bu eşekle seyahati mehtaplı geceler yapıyorlarmış ki bunun tadını eşek sürücüsü çocuklar anlata anlata bitiremiyorlar. Yakacık'tan Pendik'e inmek için geçtiğiniz Yakacık Merası denilen zeytinlik yarım saat sürer, ondan sonra Pendik'in sulak bostanları başlar. Yakacık Merası gibi manzara itibarıyla bu bostanlar da güzeldir. Hele içlerinde yetişen zerzevatlar pek gümrahtır¹. Fakat Pendik'teki eski arkadaşlarımdan işittiğim bazı şeyler beni bu bostanların zerzevatlarından tiksindirdi.

Pendik'in asıl gönül açacak, zevk edilecek, safa sürülecek yerleri deniz kenarlarıdır. Hele kasabanın ilerisinde, Tuzla taraflarındaki kesif² ağaçlıklı Madalye Bahçesi, diyebilirim ki letafet cihetinden İstanbul'un bütün deniz kenarı mesirelerine taş çıkarır. Bu bahçenin arkası ta Temenye denilen diğer bir seyir yerine kadar uzanan sıcak

1. Aşırı derecede büyümüş bitki. (Y.N.)

2. Yoğun, sık. (Y.N.)

bir kumsaldır ki cuma, pazar günleri bu upuzun kumsal bin bir renkli bir plaj halini alır. Oraya battaniyeler, örtüler, yatak çarşaflarıyla gelenler bunlarla kendilerine bir çadır kurar ve sabahtan akşama kadar denize dalıp çıkıp bu çadırların içinde istirahat ederler. Beri cihette, yani yeni denize girenler çoksa da asıl Madalye Bahçesi'nin arkası pek civcivli olur.

* * *

Pendik İskeleyi'ndeki gazinolar da akşamları pek keyifli olur. Bu gazinoların en kalabalık olanı baştaki Giritli Niyazi Efendi'nin gazinosudur. Pendikli kibar takımı kadın erkek hep buraya çıkarlar.

Beri baştaki Hakkı Efendi'nin Panorama Gazinosu'nun da hatırı sayılır ha! Ortadaki Yusuf Efendi'nin Hoşgör Çayhanesi'ne gelince; buranın çayı, kahvesi, nargilesi pek meşhurdur. Bu çayhanenin en göze çarpan tipi, yetmiş beş yaşlarında Balıkçı Onnik Ağa'dır. Onnik Ağa asıl Yenimahalleli olup eskiden İstanbul'da balıkçılık, tulumcılık, semaicilik, hovardalık etmiş ve Boğaziçi'nde, Marmara'da tam altmış sene kürek sallamış bir adamdır. 75 yaşında olmasına rağmen hâlâ dehşetli kürek çekmekte, yelken kullanmaktadır.

Pendik'in meşhur simalarından da biraz bahsedeyim:

Şu Hakkı Efendi'nin gazinosu önünde oturan uzun boylu zat, askerî kâtiplerden Şehreminli Mazhar Reşat Bey'dir ki zavallı iki sene evvel ailesiyle iki çocuğunu kaybettikten sonra buraya biraz başını dinlemeye gelmiştir; kendisi yaman bir av meraklısı ve yaman bir atıcıdır. Buradaki diğer meşhur avcılardan Kadı Kâzım Bey, Giritli Mustafa Bey, Polis Halil Efendi filan hep bir araya geldiler miydi artık siz seyredin av gümbürtülerini! Kali-

tarya'daki¹ Eczacı Hüsamettin, Camcı Naci Beylerin kullakları çınlasın! Pendik'teki avcılar Kalitarya'dakilere herhalde taş çıkaracaklarını söylüyorlar. Bakalım hele av mevsimi gelsin, hangi taraf turnayı gözünden vuracak belli olur.

Avcılardan sonra buranın Yanyalı Barbarasu Rasim Ağa'sı da pek meşhurdur. Barbarasu Rasim Bey günde yirmi fincan kahve içecek kadar tiryakidir! Akşamları Mazhar Reşat Bey, Kadı Kâzım Bey, Barbarasu Rasim Ağa, çimento fabrikası ustalarından Hamdi Usta, zerzevatçı Aziz Efendi, Gebzeli Kasap Mesrur Efendi bir araya geldiler miydi artık oradaki neşeye, kahkahaya doyum olmaz. Kasap Mesrur Efendi, halinden pek memnundur, o her gün Pendik'te lordlar gibi yaşadığını iftiharla söyler.

Bakınız, pazaryerinden elinde bir deste çiçekle geçen, şu yazlık kıyafetli, beyaz pantolonlu zatı tanır mısınız? Ona Lambiryadis Efendi derler ki kendisi Yunanlıdır. Madalye Bahçesi'ne yakın çok güzel bir köşkü ve bu köşkün çok enfes bir bahçesi vardır. Lambiryadis Efendi, İstanbul'da kolonya tüccarıdır. Balığa ve çiçeğe harikula-de merakı olduğu için zaten kendisi yaman bir balık ve çiçek mütehassısıdır². Hatta öyle ki bir balık oltaya dokunur dokunmaz bunun uskumru mu kolyoz mu barbunya mı kırlangıç mı ve sonra dişi mi erkek mi olduğunu anlar ve sonra isterse mesela bir mercan balığını bahçesindeki havuzda hususi terbiye edip ona gramofonla fokstrot³ oynatır.

İskelede bilet veren sakallı baba, seyr-i sefainin⁴ eski

1. Şenlikköy. (Y.N.)

2. Uzman. (Y.N.)

3. Erkek ve kadın olarak iki kişinin birlikte oynadığı dört tempolu bir dans. (Y.N.)

4. Deniz İşletmeleri Müdürlüğü. (Y.N.)

emektarı Hüseyin Efendi'dir. Mesleğinde o derece erbab olmuştur ki müşteriye uzaktan görür görmez Adalar'a mı İstanbul'a mı Kartal'a mı, nereye gideceğini derhal çakar ve bileti ona göre zımbalar.

İskelede çımacılarla¹ şakalaşan kara bıyıklı adam Hamalbaş Karagöz Feyzi Efendi'dir. Vapurdan yük alıp veririrken tığ gibi seker, o kadar çeviktir. İskelenin yanındaki Tütüncü Ali Efendi'den sigara alan matmazel, Pendikli Balıkçı Niko Reis'in kızıdır. Tatlı dilli, güler yüzlü, zarif, kibar bir kızcağızdır. Kıza sigarayı veren hanım da Tütüncü Ali Efendi'nin refikasıdır². Buracıktaki bu küçük dükkânda karıkoca beraber çalışarak gül gibi geçinirler. Pendik'in Efe Nuri Dayı'sını da unutmayalım ha! 84 yaşında olan Efe Nuri Dayı, "Bana bir sopa versinler, yalnız başıma bin kişiyi darmadağın ederim," diyor.

* * *

Deminden beri kendileriyle tatlı tatlı sohbet ettiğimiz Pendiklilerin belediyeye ait birçok şikâyetleri vardır ki bunların bir kısmını halk sözü muharririmiz geçen gün yazdı. Şimdi ben de bir tanesini yazıyorum:

Pendik'te belediye doktoru yokmuş, Kartal belediye doktoru da şimendifer karnesi olmadığı için Pendik'e gelemediymiş. Köylerine bir doktor muhakkak lazımmuş. Kartal'da 60 lira maaşlı bir belediye memuru ile üç kâtip, Pendik'te ise 120 lira maaşlı bir belediye reisi ile yedisekiz kâtip olduğu halde niçin diyorlar, orada doktor var da bizde yok? Hiç olmazsa Kartal'daki doktora bir tren karnesi verilse de her gün bir defa Pendik'e kadar gelip yoklasa!

1. İskelelerde ve vapurlarda çıma atan ya da toplayan işçi. (Y.N.)

2. Kadın eş. (Y.N.)

Ne diyelim? Onların bu temennisini lazım gelenler artık nazar-ı dikkate alırlar değil mi?

“Bakın, bakın, bakın! Vapurumuz kalkarken sahildeki yalının birinden birisi bize mendil sallıyor. Acaba kim o?”

“Kim olacak, sabık Bursa ve lahik adalar Sermühendis Vehbi Bey! Bu sene de Pendik’te lenger-endaz¹ olmuş! Allah afiyet versin; lakin sonbaharda Pavli adasında bize iskorpit çorbası ziyafetini de unutmasın ha!”

1. Lenger atan, demir atan. Demir atmış olan gemi. (Y.N.)



“Osman Cemal, İstanbul’un her köşesini bilirdi. Her sınıf halkı tanırdı. Bazı insanlar maziye sapanıp kalırlar. Osman Cemal eskileri tanıdığı kadar yenileri de tanımak için gözünü ve kulaklarını açardı.”

Mahmut Yesari

“İstanbul yazarı” denince akla gelen ilk isimlerden biri olan Osman Cemal Kaygılı’nın çoğu *Yeniğün* gazetesinde yayımlanan şehir yazıları bu kitapta bir araya geliyor. İstanbul’un meşhur semtleri de var bu yazılarda, sadece ismi bilinen, gazete haberlerinde geçmeyen semtler de – hatta daha çok onlar. Kadıköy’ün Kadıköyü, Yakacak’ın üzüm bağı, Mecidiyeköy’ün mesire yeri olduğu zamanlardan kalma bir ağız tadı yolculuğu bu yazılar aynı zamanda. Semtlerin yanında, şehrin renkli sakinlerinin de köşe bucağı tuttuğu bir kitap. Bir zamanların İstanbul’unun meşhur simaları ilginç özellikleriyle Osman Cemal Kaygılı’nın eğlenceli kaleminde bugün, bir kez daha hayal buluyor.

Döneminin İstanbul’unun kıyısında köşesinde ne varsa, insanını, yemeğini, içme sularını, toplu taşıma araçlarını, her şeyini, “Aman, unutulmasın!” korkusuyla birer birer not düşüyor Osman Cemal Kaygılı. Bize de bir zamanların geniş, çok kültürlü, çok dilli İstanbul’u için bir kez daha iç çekmek kalıyor.

#türkedebiyatı #türkistanbul #şehirdenmanzaralar #ağızladıyolculuğu #semitsemitistanbul
#birzamanlarınistanbul #şehirneskisaktireli

 **CAN** anlatı

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinlari

ISBN 978-975-07-1033-9



9 789750 740114